

XUÂN CẢM

Tùy Bút
Tô Hữu Quý

BPT: Tùy Bút này đã được viết từ năm 1973, xin đọc giả đặt mình vào thời điểm đó để có cùng cảm hứng với tác giả.

Có ai hay mùa Xuân về trong cây lá, trong tiếng nô đùa đám trẻ trường xa, trong bước chân hấp tấp của chị hàng rong lam lũ, trong nhịp tay muôn màng anh phu thợ xóm nghèo, trong ánh mắt thâu đêm chằng chiến sĩ canh chừng biên ải, trong mái tóc điểm sương bà mẹ già thân gầy trông ngóng tin con.

Một năm qua rồi còn gì để nói? Còn gì để ước vọng trên tấm giấy "hoà bình" loang lổ thương đau khi phía bên kia ngày đêm chuyên chở hận thù, xây đắp mồ chôn tập thể?

Một năm qua rồi, có khi nào tôi được thanh thản tâm hồn, đếm từng bước chân đi trên hè phố để suy tư về cuộc sống vợi vã xô bồ, phồn vinh giả tạo khi nhiên liệu còn thừa thãi và khi thực phẩm còn tràn đầy.

Xuân lại về và một năm qua đi, đồng bào tôi và cả anh em bạn bè tôi nữa đang còn ngã gục nơi nơi không một lời nhắn gửi. Họ đã chết, chết tức tưởi vì ngỡ rằng "hoà bình" đã đến và "lòng tin" đã thành.

Xuân về năm nay làm tôi nhớ lại chuỗi ngày đã qua đây ý nghĩa, từ lật lọng điêu ngoa của phía bên kia gieo rắc hận thù ly tán, đến cuộc sống khổ sống hùng của phía bên này đoàn kết bao dung.

Xuân về năm nay thế sự vẫn thăng trầm, Mẹ Việt Nam vẫn đau khổ, và tim Việt Nam vẫn rướm máu từng dòng...

Xuân về trên mái lá, Xuân về trên lầu cao, Xuân về giữa phố phường vang tiếng hoan ca. Và Xuân cũng về trong ngõ tối u buồn, nhưng "hoà bình" ơi, lạc nẻo phương nào ? ... Cả thế giới nguyện cầu, cả nước khắc khoải chờ mong...

"Hoà bình" ơi?

Sao không về với Xuân?

Vì ai?

Hỡi "hoà bình"!

TÔ HỮU QUÝ
1973